

LAKEFRONT BILLIONAIRES

UNWRITTEN

UNWRITTEN
BY
LAUREN ASHER

íratlan szerelem

„Azonnal dobj el mindent! Ezt el kell olvasnod!”

– Holly, goodreads.com

LAUREN ASHER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

fine
selection

LAUREN ASHER

LOVE

UNWRITTEN

íratlan szerelem

LAKEFRONT BILLIONAIRES

2

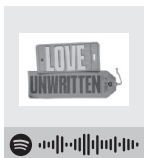
Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

LEJÁTSZÁSI LISTA

Lauren Asher: Love Unwritten – Íratlan szerelem

Szkenneld be a hallgatáshoz

Íratlan szerelem

Lejátszási lista

Örök kedvencek

Lejátszási lista

Eperszezon

Lejátszási lista

Astrid and the Treble Makers

Lejátszási lista

E.S. Originals

Lejátszási lista

TARTALMI FIGYELMEZTETÉS

Ez a szerelmi történet explicit jeleneteket és témákat tartalmaz, amelyek érzékenyen érinthetnek egyes olvasókat. A tartalomra vonatkozó figyelmeztetések részletesebb listájáért olvasd be a QR-kódot, vagy látogass el a <https://laurenasher.com/content-warnings-2/> weboldalra.

A TÖKÉLETES CSOMAGLISTA HAWAIIRA

Alapvető dolgok

- Gitár
- Jogosítvány
- Beszállókártyák
- Készpénz
- Útiterv (nyomtatott)
- Pénztárca
- Lelki támaszt nyújtó kulacs

Kényelem

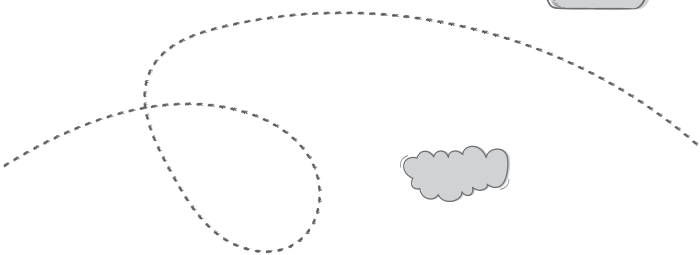
- Nasik
- Szemmaszk
- Napszemüveg
- Kedvenc kapucnis pulcsi
- Kényelmes takaró
- A fizet (csak a biztonság kedvéért)

Elektronika

- Tablet
- Fejhallgató
- Laptop
- Töltők
- Nico játékkonzolja

Piperecuccok

- Fényvédő krém
- Elsősegélycsomag
- Sampon, hajbalzsam és testápoló
- Borotva és borotvahab
- Elektronikus fogkefe és fogszelvény
- Smink
- Sminklemosó

Ruhák

☒ Pizsamák	☒ Törölköző
☒ Alsónemű	☐ Strandpapucs
☒ Fürdőruhák	☒ Sneaker
☐ Strandruhák	☒ Szandál
☒ Nyári ruhák	☒ Magas sarkú
☒ Sportmelltartók és leggingsek	☐ Anya választotta ruha
☒ Póló és rövidnadrág (Nicónak)	☒ Új horgolt szett

Ne felejtsük el berakni Nicónak:

☒ Tablet	☐ Rash Guard UV-szűrős póló (a kék)
☒ Fémkereső detektor	☒ Búvárszemüveg, légszivő és vszony
☐ Töveső	☒ Egymáshoz illő fürdőnadrágok (Dahlia vette neki és Rafának)
☒ Akciófigurák	☒ Rágcsálnivalók (három csomaggal!!)
☐ Halászapka	☒ Fejhallgató
☒ Tartalék szemüveg	☒ Könyvek
☒ Vésztartalék szemüveg	☐ Strandpapucs

*Azoknak, akik megtörtnek látják magukat.
Remélem, találsz valakit, aki annak látja a sebeidet, amik valójában:
a küzdelmed jelének és az erőd bizonyítékának.*

ELSŐ FEJEZET

Ellie

– **HIHETETLEN.** – Mivel szeretem magam kínozni, tovább olvasom a cikket a gépemen, mit sem törődve az árulás minden egyes sorára egyre inkább összeszoruló gyomrommal.

Amerika kedvence, a világhírű folk-pop sztár, Ava Rhodes várhatóan az idei nyáron jelenteti meg második albumát a MIA Records gondozásában. A lemezkiadó Darius Larkinnak köszönhetően fedezte fel őt, miután az egyik helyi, Los Angeles-i bár nyílt mikrofonos estjén rátalált a jövő sztárjára, miközben ő a Lies and Stolen Lullabies egyik feldolgozását énekelte. Még ugyanabban az évben Ava kiadta debütáló albumát, a Looking Glasst, amit a kritikusok Grammy-díjjal jutalmaztak, és innenől szárnyalt a karrierje.

Az újságíró tovább dicséri Ava sikeres első albumát, ami meghozta számára a hírnevet, és elnyerte az Év Albuma díjat is. Én is az album társszerzője voltam, de a nyilvánosság erről nem tud, mivel sosem kerültem fel a produkciós listára. Visszatér a mellkasomba a tompa fájdalom, ahogy az emlékeimből felbukkan az a láthatatlan tör, amit Ava egy évvel ezelőtt a hátamba döfött.

– Minden rendben?

Felnézek, és arra eszmélek, hogy egy mélybarna szempár szegez a helyemre. A szín meleg és barátságos árnyalataival ellentétben a férfi, akihez tartozik, egyáltalán nem az.

Immár nyolc hónapja dolgozom Rafael Lopeznek a fia dadájaként, és eddig azt hittem, már hozzászoktam a félelemkeltő pillantásához, de még most is ugyanolyan hatást gyakorol rám, mint amikor először találkoztam vele.

Ha objektív akarnék lenni, akkor azt mondanám, a főnököm jóképű. Az arca egy magazin címlapjára való, mély hangja csendes tekintéllyel van átítatva, és elég magas és izmos ahhoz, hogy én – a város magas lánya – kicsinek és kecsesnek érezzem magam mellette. Vagyis minden szempontból megfelel.

Dögös, egyedülálló apuka, több lelki teherrel, mint amennyi bőrönddel a londoni Heathrow repülőtér találkozik karácsonykor? Pipa.

Zseniális techmilliárdos, aki az unokatestvérével összefogva létrehozta a Dwellinget, a legnépszerűbb ingatlanos alkalmazást a piacon? Fájdalmasan közhelyes, mégis lenyűgöző, szóval pipa, pipa.

Egy jótékony állatmentő, akinek az az életcélja, hogy megtalálja és megmentsse a bántalmazott állatokat, majd a hátsó udvarában álló pajtában gondoskodik róluk? Három pipa és három felkiáltójel.

Valójában a következő fél órát eltölthetném azzal, hogy felsorolom Rafael jó tulajdonságait, de semmi, de tényleg semmi nem tudná ellensúlyozni a legnagyobb hibáját.

Ő a főnököm.

És mióta a fia dadájaként dolgozom, már mit sem számít a tinédzserkorunk óta bennem égő vonzalom apró, ostoba szikrája. Eleinte ugyan nehéz volt figyelmen kívül hagynom azt, ahogy a szívem megdobbant, valahányszor a régi gimnáziumi szerelmem rám nézett, ám elég volt néhány találkozás, hogy a fejemben darabokra hulljon Lake Wisteria magányos, egyedülálló apukájáról alkotott fantáziám.

Az érzéseim nem azért változtak meg, mert a válása után lecserélte a ruhatárát, és a favágó stílust kezdte előnyben részesíteni az elmúlt két évben. Sokkal inkább az ehhez társuló érdes és durva személyisége miatt. Meg tudok birkózni az istentelen mennyiségű flanelinggel, és azzal is, hogy állandóan felszedegetem utána a koszos cowboyszímáit. De azzal, hogy folyton mogorván néz rám, és hogy közel egy év után is idegenként kezel, már képtelen vagyok.

A konyhasziget túloldalához lép, árnyéka rávetül a márványpultra.

– Mi a gond?

Összerezzenek.

– Miért kérdezed?

Megvakarja sűrű, rövid szakállát, ami beborítja a fél arcát és a nyakát.

– Számít az?

Valamelyest, hiszen ezt még sosem kérdezte meg. Így ahelyett, hogy megnyílnék, és ezzel gyengeséget mutatnék, inkább visszabújok a status quo falai mögé.

– Jól vagyok – csukom le meglepő önuralommal a laptopomat.

– Ha hazudsz, legalább próbálj közben a szemembe nézni.

– Nem hazudok – pillantok oldalra.

– Szép próbálkozás. Most próbáld meg úgy, hogy nem szakítod meg a szemkontaktust. Akkor talán elhiszem.

Lelki szemeim előtt felvillan a kép, amint megragadom a torkát. Nem vagyok egy erőszakos ember, ám Rafael mindig a legrosszabbat hozza ki belőlem.

A pillantása élessé válik.

– Már megint a megölésemről fantáziálsz?

– Kegyetlen részletességgel.

– És a halálom oka? Méreg?

– Fulladás.

A szemében ritka fény csillan fel.

– Változtattál?
– Nico javaslatára.
– Már gyilkossági tanácsokat is kapsz a fiamtól?
– Most tényleg meglep? Azok után, hogy a kedvenc képregénye főhőse egy gonosztevő?

A szája milliméternyit felfelé görbül. Az apró, hétköznapi gesztus el-tünteti az Ava miatt érzett rossz hangulatomat, és a keserűségemet lelkesedés váltja fel.

– Mosolyogtál!

– Nem.

Ajka vékony vonallá préselődik, de már túl késő.

– Tudom, mit láttam! – Vigyoromat visszanyelve sétálok a hűtőszekrényre erősített mágneses táblához, és húzok egy újabb strigulát a kitűzött fénymásolat alá – ami a középiskolai évkönyvének az „év legjobbjai” oldaláról származik.

Én még csak elsőéves voltam, amikor ő már végzős, de mindenki tudta, ki az a Rafael Lopez. A Wisteria Gimnázium diákjai mind fülig belezúgtak, beleértve engem is, bár ezt utolsó leheletemig tagadni fogom. Az igazat megvallva, nem is lehetett másként, mivel elképesztően jóképű, földöntúlián sportos, valamint vonzó, mégis kocka személyiséggel rendelkezett.

Amióta Nicóval számontartjuk Rafael mosolyait, még sose láttam egyet sem a gimnáziumi éveire jellemző ragyogó szemű vigyorból. A fotó a bizonyíték arra, hogy még a legfényesebb csillagok is elhalványulhatnak, és csak árnyékaik lehetnek korábbi valójuknak.

Nehéz elhinni, hogy az az ember, aki elnyerte a *Legszebb mosoly* díjat, az elmúlt három hónapban, mióta viccből kitaláltam a mosolykövetőt, hogy csökkentsem a házban lévő feszültséget, mindössze tizenkétszer – most már tizenháromszor – mosolyodott el.

Mivel Nico egy lépés távolságot tart az apjától, Rafael pedig kerüli a vele való konfliktust, mindkettejüknek jól jönne egy kis humor az életükben.

Az ég segítse őket, ha én leszek a humorforrás!

Én az a barát vagyok, akihez az emberek azért fordulnak, mert egy erős italra vagy egy jó sírásra van szükségük, nem pedig olyan, aki megneveteti őket. Viszont itt megteszek mindent, amit csak tudok.

– Egy nap apró cafatokra tépem azt a fotót – intézi Rafael a kijelentést a hátamnak.

– Csak nyugodtan. Akkor kicserélem egy babakorira – nyomom vissza a kupakot a filctollra, és visszateszem a tábla feletti helyére.

– Miről beszélsz? – néz rám összeszűkülött szemmel.

– Kiderült, hogy a nagynénédnek egy egész fotóalbuma van rólad.

Meglepetten pislog egyet. Majd még egyet.

– Megmutatta neked?

– Úgy ám! Pontosan azelőtt, hogy megnéztünk néhány régi házi videót. – A pillantásom végigsiklik rajta. – Ahhoz képest, hogy ilyen mogorva és antiszociális vagy, gyerekként szívesen sütkérezte a figyelem középpontjában. Elvégre mi másért produkálná magát az ember egy karaokeszettel?

Napbarnított arca lassan rózsaszínűvé válik.

– Az a gép Lilyé volt, nem az enyém.

– Tényleg? Még nem mondtam volna, ahogy azt a mikrofont szorongattad.

– Dahliával együtt kényszerítettek.

Mivel a családi barátokra keni, még inkább zavarba akarom hozni, még akkor is, ha tudom, hogy igazat mond. A gép a Muñoz nővéreké volt.

– Biztosan senki sem kérte, hogy ilyen átéléssel add elő azt a Spice Girls-dalt.

Arcát elképesztő sebességgel önti el a pír.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

Előveszem a telefonomat.

– Van itt valahol egy videóm róla, az majd felfrissíti a memóriádat.
Csak egy percet kérek...

– Felvetted?

– Gondolhatod. Amikor Nicóval rossz napunk van, te a Sporty Spice-jelmezben mindig megnevettetsz minket.

– Sportoló voltam.

– Aki kívülről fújta a *Wannabe* szövegét.

Úgy sóhajt fel, mintha én jelenteném a legnagyobb kellemetlenséget az életében.

– Elmondanád pontosan, miért is tűrlek meg téged?

– Mert jobban szereted a fiadat, mint amennyire engem ellenszenvesnek találsz.

Homlokán hosszú ránc jelenik meg.

– Nem vagy ellenszenves.

– Akkor kedvelsz?

Tenyerével végigsimít rövid szakállán.

– Ezt még nem sikerült eldöntenem.

– Talán tehetek valamit azért, hogy felgyorsítsam e hosszadalmas döntési procedúrát?

– Esetleg felmondhatnál?

Kuncogok magamban, és a tekintete az ajkamra esik.

– Mi az? – törölöm meg a szám sarkát, mire megrázza a fejét.

– Semmi.

Előveszem a mobilomat, és a biztonság kedvéért még egyszer megnézem a fogaimat.

– Ellie!

Nico a ház túloldaláról kiabál. A hirtelen hangtól a telefonom kicsúszik a kezemből, és a padlón csattan. A káromkodás szisszenve tör elő

belőlem, ahogy lehajolok érte. Szőke hajam az arcom elé omlik, hullámszik, elzárva a kilátást, így csak a fénylő mobilomat látom.

A tarkóm bizsereg, és a vállam fölött átkukucskálva észreveszem, hogy Rafael pillantása a fenekemre szegeződik.

Ó, istenem! Miért mustrál?

Áthelyezem a testsúlyomat, mire a tekintete végigköveti a leggingsbe bújtatott lábam hosszát, ezzel megerősítve a sejtésemet. Ha bárki másról lenne szó, bóknak venném, azok után főképp, hogy túl sok évet töltöttem el azzal, hogy elégedetlenkedjek a külsőmmel, panaszkodjak a kis melleimre, a fenekemre és a szinte nem létező vonalaimra, de Rafael nem valaki más.

Legalábbis nekem nem.

Nem számítottam arra, hogy rajtakapom, ahogy engem néz, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem izgatott fel egy kicsit.

A gyomrom megrebbe, ahogy felállok. A hirtelen mozdulatom kizökkenti a rövidzárlatból, amibe a pillanat hevében kerültem.

Mielőtt egyetlen szót is mondhatnék, forró tekintete egy pillanat alatt unottá válik. Ha nem lennék ledöbbenve azon, hogy érdeklődik irántam, akkor lenyűgözne az, ahogy egy ezredmásodperc alatt úrrá lett a vonásain.

Amióta Rafaelnek dolgozom, a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatta irányomban vagy más városbeli nők iránt. A pletyka szerint Rafael nem volt senkivel azóta, hogy több mint két éve elvált a feleségétől, Hillarytól.

Nyolc hónapnyi itt töltött munka után ezt megerősíthetem, ugyanis annak ellenére, hogy Rafael a város egyik legfelkapottabb agglagénye, egyáltalán nem érdekli semmilyen kapcsolat, még a plátói sem.

Nico ismét a nevemet kiáltja. Türelmetlensége a megmentőm.

– Jövök! – rohanok a konyha kijáratához.

– Eleanor? – Rafa mély hangjára megfordulok.

Végigfut a hideg a hátamon, ahogy szembefordulok a mogorva óriással.

– Miért hívsz így?

Meglep, milyen könnyedén von vállat, ahhoz képest, milyen súlyos izmok feszülnek rajta.

Visszanyelem a szavakat, amik miatt kirúghatna.

– Mindenki Ellie-nek hív.

– Tudom – feleli hosszú szünet után.

– Mégis, valami bosszantó okból ragaszkodsz ahhoz, hogy a teljes nevemen hívj. – Általában kiegyensúlyozott vagyok, de van valami Rafaelben, amitől kieresztem a karmaimat.

– Problémád van ezzel? – Száraz hangjától minden egyes idegszálam megfeszül.

Nem tudom eldönteni, kimondjam-e, amit gondolok, vagy hagyjam figyelmen kívül a nyilvánvaló kísérletét, hogy a bőröm alá férközzön.

– Ellie! – Nico ezúttal hangosabban kiabál, ezzel eldönti helyettem a dolgot.

– Megyek! – Teszek néhány lépést a folyosó irányába, de félúton megállok. – Szükséged van valamire? – érdeklődöm Rafaelnél negédes hangon.

– Már nincs. – A hűtőhöz sétál, és felrántja az ajtaját, amitől az oldalsó polcokon lévő üvegek megzörrennek. Nem veszem magamra az elutasítást, hiszen az elmúlt percekben többet beszéltem hozzá, mint egész héten.

Rafael mindig is mogorva volt, de az elmúlt hónapban alig tudtam rávenni, hogy néhány szónál többet mondjon. A legtöbb beszélgetésünk úgy végződik, ahogy kezdődik: azt kérdezem magamtól, miért is próbáltam egyáltalán kapcsolatot teremteni vele.

Az olyan emberek, mint Rafael, nem jönnek ki jól az olyanokkal, mint én. Én túl sokat érzek, míg ő alig valamit. Az ellentétek nem vonzák egymást, hiába mutatják be a gyerekeknek a tanárok a negyedikes természetórákon, mit művelnek egymással a mágnesek.

Kirohanok a konyhából, mielőtt még Nico indulna a keresésemre. A bolyhos, rózsaszín zoknim, amit azért kaptam Nicótól színes karácsonyi ajándékként, mert szerintem túl sok feketét hordok, tompítja a lépteim zaját, ahogy végigsétálok a hosszú folyosón a ház hátsó részébe.

Annak ellenére, hogy Rafaelnek elég pénze van ahhoz, hogy egy nap milliárdossá tegye az ük-ük-ük-ükunokáit, a Lake Wisteria peremén vásárolt földet, messze a gyönyörű tótól és a millió dollárt érő kilátástól. Először azt hittem, azért választotta ezt a birtokot, mert a pajtának és az ott élő állatoknak sok helyre van szükségük, de azóta megtudtam az igazságot.

Rafael bujkál a világ előtt.

A szomszédok hiánya ellenére a Lopez-házban minden bájos. Az élénk színű falfestékeket Nico maga választotta ki, a mozisobában a legkényelmesebb állítható támlájú fotelek és a legújabb blockbusterek közül választhatunk, és a luxus-bébiszitterlakosztály háromszor akkora, mint a régi Los Angeles-i lakásom. Mindenem megvan, amire csak szükségem lehet, sőt még annál is több, saját külön vendégbejárattal, ülősarokkal, gyönyörű spa-fürdőszobával és baldachinos ágygal, amitől úgy érzem magam, mint egy hercegnő.

Nico a lift mellett áll, amit Rafael azért szereltetett be, hogy a fia könnyedén közlekedhessen a háromemeletes házban. A tornacipője ritmikusan kopog a keményfa padlón, míg aranyos kis arcán ingerült kifejezés ül. Az apja DNS-ének köszönhetően magasabb, mint a többi vele egykorú gyerek, amitől idősebbnek tűnik.

– Mi tartott ilyen sokáig? – ragadja meg a kezem, és behúz a liftbe.

– Elvonták a figyelmem.

– Mivel?

– Apád elmosolyodott.

– Tényleg? – bámul rám Nico mohó szemmel.

Ez a pillantás a fő oka annak, hogy egyáltalán létrehoztam a mosolykövetőt, mert Rafael akár felfogja, akár nem, a fia imádja, ha mosolyogni

látja. Mert a mosoly nem más, mint a remény és a boldogság szimbóluma. És pont ez a két dolog az, ami az utóbbi időben nagyon hiányzik ebből a házból, bár még nem jöttem rá, hogy miért.

Átnyúlok sötét hajkoronája felett, és megnyomom az alagsor gombját.

– Hangyányi volt, de észrevettem.

– Húha, már két nap egymás után! – ámul Nico.

– Úgy látszik, mégis megnyerem a fogadást! – cukkolom fél szívvel.

Nico ugyanis megígérte, hogy ha Rafael harminc egymást követő napon keresztül mosolyog, akkor egy hónapra kölcsönadja nekem a kedvenc akciófiguráját.

Ez a tét pedig egy gyerek számára nagyobb horderejű, mint nekem az, ha megnyerném a lottót, és huszonkilenc évesen nyugdíjba mennék.

– Jaj, ne! – játssza meg a kétségbeesettet.

– Veszíteni tudni kell, de tudod mit? Beleegyezem a közös felügyeletbe.

Kuncogva oldalba bökö a csípőjével, mire bosszúból felborzolom a haját. A mosoly lehervad az arcáról, és összeszűkül szemmel néz fel rám.

– Mi baj?

– Semmi. – Védekező hangja váratlanul ér. Bár az apjától már megszoktam ezt a hangsúlyt, Nicótól még sosem hallottam.

Homlokát ráncolva lehúzza a szemüvegét, és kék pólója szélével megtörli a lencsét. Mindig maga szereti összeválogatni az aznapi viseletét. A vastag, piros szemüvegerkeret illik a képregénygrafikás pólójához és a szintén piros kosárlabdacipőjéhez.

A liftajtó kinyílik, de túlságosan is lefoglalja a lencsetisztítás ahhoz, hogy megmozduljon, így nyitva tartom a liftet, és várok. Küszködik a feladattal, amitől egyre frusztráltabbá válik, de bármennyire is szeretnék, mégsem segítek neki.

Mint minden más nyolcéves gyerek, Nico is önálló akar lenni, különösképp a retinitis pigmentosa betegsége miatt, amit körülbelül másfél

évvel ezelőtt diagnosztizáltak nála. Késő esti guglizásaim szerint fontos, hogy elősegítsük az önnállóságát. Főképp azért, mert a látása fokozatosan romlik, és ha másokra kell támaszkodnia, egyre frusztráltabbá válik majd.

Vékonyra összepréselt szájjal az orrára biggyeszti a szemüvegét.

– Minden rendben?

– Aha – hunyorog rám, és megdörzsöli a szemét.

– Biztos?

– Igen! – csattan fel. A hangszínétől megdöbbenek, és ahogy a liftből kilépve a teste súrolja az enyémet, rájövök, mennyire hasonlít az apjára.

Gyorsan megrázom a fejemet.

– Hátrébb az agarakkal, úrfi, különben ma még a fúvós hangszereken fogsz gyakorolni helyette!

Úgy tűnik, a megjegyzésem kihúzza őt a fura hangulatából, és fel-sóhajt.

– Sajnálom.

– Semmi baj. Néha megesis mindenkiel, hogy morcos – lépek ki a liftből, és követem az alagsorba.

Nem sokkal azután, hogy Nico zenei korrepetitorából bentlakásos dadává léptem elő, Rafael a befejezetlen alagsort zenestúdióvá alakíttatta át. Mindezt azért, mert a fia keresztanyja dobfelszerelést vásárolt ajándékba. A nagy, nyitott teret hangszigeteléssel, a legmodernebb hangstúdió-technológiával és annyi hangszerrel zsúfolták tele, amivel egy egész albumot elkészíthetnék, ha akarnék.

A gondolatra a gyomrom összeszorul, de gyorsan lerázom magamról az érzést.

Megforgatom a gyűrűt, ami a kisujjam tetoválását takarja.

– Melyik hangszert választod?

Nico tekintete a vonós és rézfúvós hangszerek, valamint a dobfelszerelés között ugrál, végül megállapodik a fekete zongorán.

– A zongorát.

– Tényleg? – Ha Rafael nem ragaszkodna ahhoz, hogy Nico hetente legalább kétszer gyakoroljon a zongorán és a hegedűn, kétlem, hogy a dobfelszerelésen kívül mással is foglalkozna. Ugyanis általában nekem kell kiimádkoznom a dobverőket a kezéből.

– Szeretnék kipróbálni valami újat. – Nico a pad felé veszi az irányt, olyan mogorva ábrázattal, amitől összeszorul a szívem.

Leülök mellé, figyelmen kívül hagyva a késztetést, hogy megkérdezzem, mi a baj.

– Na lássuk, mit tudsz, kis rocksztár!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

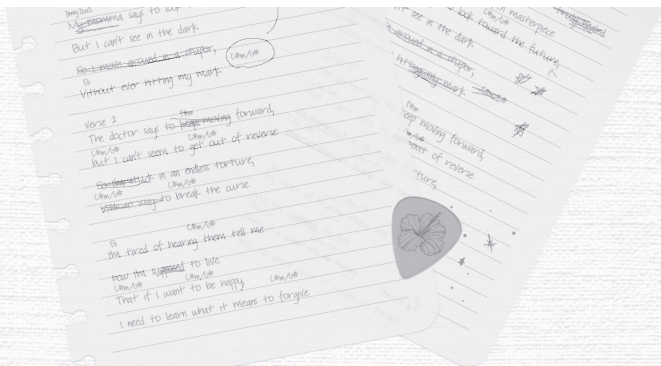
Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

MÁSODIK FEJEZET

Ellie

MIRE NICÓT ÁGYBA DUGOM, már majdnem összeesek a mai, extra hosszú és kimerítő gyakorlástól. A júliusban esedékes Eperfesztiválra kellene begyakorolnia a darabot, de a nyughatatlanságából és a mogorvaságából azt szűrtem le, hogy több időre van szüksége, hogy feldolgozza az érzéseit. Így mellette voltam, amíg ő a zongora elefántcsont billentyűin szabadjára engedte az érzelmeit.

Ha Nico szívfájdalmának hangja lenne, annak hangjegyei egy szentimentális menetsor akkordjaival egyeznének meg, amik sajgón szívbe markolóak, és olyan átkozottul reménykedők, hogy az már-már fájdalommas vágyakozásnak hat.

Még az a zene is, amit zuhanyzás közben hallgatott, melankolikus dallammal volt átítatva, bár a szomszéd szobában, ruhahajtogatás közben úgy tettem, mintha nem venném észre.

– Olvasol velem? – biggyeszi le az alsó ajkát.

Az éjjeliszekrényén álló szuperhősös ébresztőórára bámulok.

– Szívesen megtenném, de késő van, és holnap sulis.

– Légyszí! – nyomja össze imádkozón a kezét. – Csak egyet, ígérem!